

Ugy lett!

És amikor ezt a tüneményes álomképet Zichy Mihály egy csodaszép rajzban mutatta meg az ámuló világnak, akkor már ő is ott repült Sándor testvére oldalán, a halhatatlanság felé!...

Neki is olyan viszontagságos volt az élete, mint Petőfié. Tényleg fiuként hagyta el ősei kastélyát és rendületlen hittel, lántoríthatatlan elszántsággal vágott neki a tövises, bozótos életutnak. A sors vele is játszik, s hol felkapja, hogy azután újra leejtse, de amikor látja, hogy sohasem csügged és minden megpróbáltatás csak edzi, lelkiileg nemesíti s így száll egyre feljebb az életlétrán, akkor végre belékarol s felszárnyal vele a legnagyobbak táborába, elhalmozva mindenféle javakkal.

Egymásután négy hatalmas orosz cár legkedvesebb barátja lesz s hozzáfoghat nagy művészi alkotásaihoz. De munkája közben is átvillan lelkén magyarsága. S ott, idegen uralkodók udvarában kezd megrajzolni a halhatatlan magyar költők versbe foglalt gyönyörűségeit. Művészete legtündöklőbb kincseit azután hazaküldi nemzeti vagyonnak, onnan, ahol kezének minden apró vonásáért kincseket fizettek. Más munkái pedig idegen nemzetek muzeumaiban és királyi udvarokban hirdetik a magyar lélek és magyar szellem halhatatlan erejét.

Zichy Mihály nemcsak világhírű rajzolóművész, de valósággal mintaképe volt a jó embernek és a sirig hü és hazaszerető magyarnak.

A temetőben

Ez őszi csendben fölkerestelek

Titeket, kiket elkisértetek.

... Árnyas akácok őrzik sirotok,

— Hányszor néztétek őket ti is ott,

Ahol most az a kopott pad pihen

A vén orgonabokrok töviben.

— Itt a közelben lágyan zsong a rét, —

Szél simogat egy karesu jegenyét,

Mely karjaival ég felé mutat.

... Nézem, nézem a roskadt ó-kutat.

Borostyán fedi szépen lassan el.

S a büszke kriptán enyeszet legei.

... Mily más világ ez és más itt a csend!

... Mily más az élet, ha pihenni ment.

Van, amit máshoi nem talál: fel;

Itt hallgat az ajk s a szív énekel.

Ti tudjátok, hogy ez a röpke lét

Küzdelmitek izzó szinterét

Itt cseréli fel örök nyugalom.

...A sok árnyékos, gyepes sirhalom
 mintha rezegne, — vagy a sziv alatt
 Dobban meg s arra mozdul fent a hant,
 Ha ismerős jár itt az utakon,
 Ahol árnyékban ring a nyugalom.

Itt másképp látunk, alvók bennetek, —
 Bár a fejünk a mélytől szédeleg,
 Mégis jól esik letekintnünk,
 S a régi arcot, mely már nincs velünk,
 Felkeresni ott a tul-partokon
 ...Hiszen az élet s a halál rokon, —
 Örök fonalát nem szakítjuk el
 Soha, míg a föld jajgat s énekel,
 S míg világunk a végtelenbe ring,
 — Tudjuk, ő a halál, élet lesz megint.

Milyen harmatos volt a reggel itt!
 Gyémányfényt szikráz szét a zöld csalit,
 Mintha milljó szemmel ragyogva
 Nézné a lepkét, mint virágokra
 Száll s a felhőnek, mely röpül tova,
 Milyen aranyló holt a sátora.

Isten kegyelme ragyog mindenben,
 — A harmat, virág és a sirverem, —
 Miden, ami van, egy sóhajban ég:
 — Közel van, — közel, — a földhöz az ég!

Tollas Béla.

A szülők áldását nem azon szép szavak teszik, miket ők
 gyermekeik boldogságáért elmondanak naponként, mert hisz azt
 hálátlan gyermekek fölött is elmondhatja velük a szülői szeretet,
 hanem azon örömkönnyek, miket a gyermekek jó erkölcsi, szor-
 galma és jelessége fakasztanak a szülők szeméből.

Deák Ferenc.